

ülle tedda panni maiapidajaks. Sila parrast õnnistas suur Jummal Enoki maia, ja lastis keif head nou seal hästi korda minna. Sest aiasid mõllemad mehed tihti magusat jutto, ja Jummal andis Sila sannadele sedda joudo, et Enok wimaks usklikuks sai, ja Jõsanda nimme peäle ennast lastis viõtida. Sest aiaast Enok sai uks innimeseks: ei räkind mitte ühtainust wäljo sanna ennam Hamidi wasto, olgo kül, et Hamid tedda nüüd weel kibbedaminne taggafin: sas ja temmale keifjuggust wallo ning waimo rõhhumist satis. Nenda tingis temma kurje inimessi, kes ühhel õsel Enoki rohhoaeda piddid laggedaks teggema ja purreks lõma neid wiljapuid, mis Enokil sureks rõnuks ollid olnud. Enoki sõbrad astusid temma ette ja ütlesid: „Kui jättad sedda ilma kättemaksmata, siis teine tigge loom saab weel kurjemot sinno wasto katõta.“ — Enok wastas ja ütles: „Se pahha rõ on õ aial tehtud, ei ükski ei olle näinud, kelle läbbi. Seeb se on, et teine lähhab sedda taggast aiama, kui temma peäle süüd lükkatasse. Minnule se on üks kannatusõse õppetus. Eks seesamma kurri waim, mis temma peäl käib, minnogi sees wannaste ei olnud. Jõsanda Ewange-

liummi joud on wast sedda wihtawaeno meest minno seest kantanud.“ — Peagi parrast sedda aega rõbid Enoki sõbrad kaks neist kurjateggiatsest, sedda Hamid olli palganud selle arrahawwita: misse tõle, ja sõbrad ütlesid: „Needsammad üllesanetumad on selle Hamidi kurjust üllesannud. Müüd ei kela sind ühtegi ennam kurja kurjaga maksmast.“ — Agga Enok wastas: „Ei mitte, sest et ollen sedda jo korral temmale andeks annud, olgo kül, et tahhaksin neid illusaid wiljapuid koggone tagganutta, ehk kalli hinnaga taggast osta. Eks ei olaud õnsa isäa annamällestusõeks?“ — Aasta aegus tulloke nelas Hamidi honed, ja teggi tedda paljaks. Enok olli kül omma perrega appi tõtnud; agga se jäi keigest ilma. Aõtus siis Hamidi ette ja ütles: „Kauta wahhest omma wihta minno wasto: wallitõego teys rahho sinno ja minno wahhel. Tulle ja ella omma naese ja lastega minno maias. Se mis minnul on, sedda jaggame nago lihhased wennad issekestis poleks.“ — Hamid seisid tük aega kui sammast teise ees, tahtis omma hirmsa filmaterraga temmast läbbi piõta, põris järõsto temmale selga ja kistsendas: „Taggane sadan! eks se tullekahjo ei olle sinno põrgo rõ?“ — Se peäle ütlesid Enoki